

Helsinki 6.6.2011

Liite Suomen Akatemian akatemiaprofessorien nimitykseen liittyvään tiedotteeseen:

Uudet akatemiaprofessorit kaudelle 1.1.2012–31.12.2016

Dennis Bamford, Helsingin yliopisto. Professori Bamford (s. 1948) edustaa mikrobiologiaa. Bamford toimii Biotekniikan instituutin tutkimusjohtajana ja johtaa Helsingin ja Jyväskylän yliopistoissa toimivaa Virologian kansallista tutkimuksen huippuyksikköä. Akatemiaprofessorina Bamford toimi vuosina 2002–2007.

Bamford tutkii virusten rakennetta ja evoluutiota. Bamford on löytänyt hyvinkin erilaisten virustyyppien välillä rakenteellisia yhtäläisyyksiä, joita ei aikaisemmin osattu ajatella olevan olemassa. Bakteereita ja arkkeja infektioilla viruksilla näyttäisi olevan rakenteellista samankaltaisuutta korkeampia eliöitä, muun muassa ihmistä, infektoivien virusten kanssa. Havaitut yhtäläisyydet viittaavat siihen, että kaikki nykyiset virukset olisivat kehittyneet samoista kantamuodoista. Mikäli teoria pitää paikkansa, joudutaan virusten systematiikka kirjoittamaan osin uudestaan. Tämä saattaa muuttaa käsitystä siitä, minkälaisia elämän alkuvaiheet maapallolla ovat olleet.

Virusevoluutiotutkimuksen lisäksi Bamfordin tavoitteena on kehittää virusten rakenneanalyysiä ja yksittäisten molekyylien havaitsemiseen liittyvää teknologiaa. Työ on jo johtanut kaupallisiin sovelluksiin. Virusproteiinien avulla tuotetaan RNA-molekyylejä, joita voidaan käyttää tarkkaan kohdennettujen geenien hiljentämiseen.

Bamfordin julkaisutuotanto on laaja, sillä se koostuu yli 280 tieteellisestä julkaisusta. Hän on myös ansioitunut tutkijoiden kouluttaja: tästä osoituksena yli 30 ohjattua väitöskirjaa. Seitsemän Bamfordin ryhmästä väitellyttä tutkijaa on saanut professuurin ja kuusi toimii tällä hetkellä oman tutkimusryhmänsä johtajana.

Bamford on toiminut lukuisten tieteellisten komiteoiden tai ohjelmakomiteoiden jäsenenä kansainvälisissä konferensseissa sekä kutsuttuna esitelmöitsijänä. Hän on jäsenenä useissa kansainvälisissä tiedeyhteisöissä. Bamford on toiminut mm. EU:n ESFRI INSTRUCT-tutkimusinfrastrukturyöryhmän puheenjohtajana ja johtaa nyt ESFRI BMS INSTRUCT -hankkeeseen kuuluvaa virusten tuottamiseen ja puhdistamiseen erikoistunutta keskusta Helsingin yliopistossa.

Ilkka Hanski, Helsingin yliopisto. Akatemiaprofessori Ilkka Hanskin (s. 1953) tutkimusalat ovat ekologia ja evoluutiobiologia. Hanski johtaa Metapopulaatiobiologian kansallista huippuyksikköä Helsingin yliopistossa. Hanski on tehnyt metapopulaatiobiologiasta ekologian piirissä huomattavan tutkimusalan, ja häntä pidetään yhtenä maailman merkittävimmistä ekologeista. Metapopulaatiobiologia keskittyy pirstoutuneissa elinympäristöissä elävien lajien tutkimiseen.

Hanski on tutkinut hyönteispopulaatioita monissa eksoottisissa paikoissa, kuten Madagaskarilla, Borneolla ja Grönlannissa. Erityisen tunnettu hän on kenttätutkimuksistaan Ahvenanmaalla elävän täpläverkkoperhosen ekologiasta ja evoluutiobiologiasta. Täpläverkkoperhosella tehdystä tutkimuksesta on tullut maailmanlaajuisesti tunnettu mallisysteemien klassikko. Ekologit hyödyntävät hänen kehittämiään malleja tutkiessaan eliöiden selviytymistä pirstoutuneissa elinympäristöissä. Ihmisen maankäyttö ja ilmastonmuutos aiheuttavat luonnon elinympäristöjen pirstoutumista. Tavoitteena on selvittää lajien selviytymisen reunaehdot ja etsiä keinoja, joilla lajit voivat selvitä ihmisvaikutuksen puristuksessa.

Uudella akatemiaprofessorikaudellaan Hanski kohdistaa tutkimuksensa kahteen voimakkaasti kehittyneeseen ekologian ja evoluutiobiologian alaan: eko-evolutiivinen dynamiikka ja ekologinen genomiikka. Eko-evolutiivinen tutkimus on kiinnostunut tilanteista, missä lajien kannanvaihtelu (ekologinen dynamiikka) ja mikroevolutiivinen dynamiikka vaikuttavat toinen toisiinsa. Ekologisessa genomiikassa sovelletaan uusimpia genomiikkatutkimuksen työkaluja luonnonpopulaatioiden tutkimuksessa. Tutkimus kohdistuu erityisesti täpläverkkoperhosen metapopulaatioon Ahvenanmaalla ja Madagaskarin sademetsissä elävien kotoperäisten lantakuoriaisten evolutiiviseen radiaatioon. Täpläverkkoperhostutkimuksessa selvitetään elinympäristöjen pirstoutumisen ekologiaa, geneettisiä ja evolutiivisia seuraamuksia. Tutkimuksesta saaduilla tuloksilla voidaan edistää luonnon monimuotoisuuden säilymistä.

Hanskin tieteelliset julkaisut ovat alallaan erittäin viitattuja. Hän on jäsenenä useissa arvostetuissa kansainvälisissä tiedeakatemoissa. Hänelle on myönnetty lukuisia merkittäviä kansainvälisiä tiedepalkintoja. Tänä keväänä hän vastaanotti Ruotsin kuninkaallisen Tiedeakatemian Crafoord-palkinnon, jonka Tiedeakatemia jakaa vuosittain Nobel-palkintojen ulkopuolelle jääville tieteenaloille.

Olli Ikkala, Aalto-yliopisto. Professori Ikkalan (s. 1953) tutkimusalat ovat biologinen ja pehmeän aineen fysiikka. Ikkalan tutkimusotetta pidetään erittäin innovatiivisena materiaalitieteen alalla. Hänen tutkimuksensa mahdollistaa täysin uudentyyppisten, luontoa matkivien uusien materiaalien valmistuksen tulevaisuudessa.

Tutkijanura on vienyt Ikkalan Teknisestä korkeakoulusta Neste Osakeyhtiöön tutkijaksi ja johtajaksi. Nesteeltä hän siirtyi TKK:lle vanhemmaksi tutkijaksi ja myöhemmin teknillisen fysiikan professoriksi ja sovelletun fysiikan professoriksi. Vuonna 1998 hänet nimitettiin polymeerikemian dosentiksi Helsingin yliopistoon. Ikkala toimi TKK:lla vuosina 2002–2005 Uusien materiaalien keskuksen johtajana ja vuodesta 2005 eteenpäin keskuksen tieteellisenä johtajana. Akatemiaprofessorina Ikkala oli vuosina 2005–2010.

Ikkala tutkii itseorganisoituvia biologisia nanoskaalan rakenteita ja toimintoja. Hän pyrkii luomaan uusia biomimeettisiä materiaaleja ja yhdistämään materiaaleihin uusia funktionaalisuuksia, esimerkiksi elektroaktiivisia, magneettisia tai absorptio-ominaisuuksia, jopa biologisia ominaisuuksia.

Akatemiaprofessorikaudellaan hän ryhtyy tutkimaan ryhmänsä kanssa ensimmäisessä vaiheessa lujia luonnonmateriaaleja – mm. silkki, simpukankuoren helmiäinen – ja hyödyntää tuloksia erittäin lujien ja kevyiden biomimeettisten materiaalien valmistamiseksi. Näitä materiaaleja voidaan hyödyntää esimerkiksi tietoliikenneteknologiassa ja energiaa säästävissä kulkuneuvoissa. Yksi sovellusmahdollisuus on myös ihmisen varaosat, mihin tutkittavat materiaalit tarjoavat mielenkiintoisen ja uuden lähestymistavan. Ikkalan tutkimussuunnitelman toisessa osassa tähdätään biologisten prosessien, kuten membraanien selektiivisyyden jäljittelyyn ja hyödyntämiseen. Tällaisten selektiivisten biologisten membraanien avulla voidaan suunnata kemiallista energiaa muihin muotoihin ja näin tähdätään ”pehmeisiin koneisiin”.

Ikkalan hankkeessa tutkitaan myös mahdollisuutta valmistaa ko. materiaaleja laajassa mittakaavassa. Uusia tieteellisiä avauksia voi syntyä yhdistettäessä biokemian, materiaalien rakenteiden, fysiikan, kemian ja elektroniikan osaamisalueita biomimetikan keinoin. Mahdollisuuksia ensiksi mainittujen tavoitteiden saavuttamiseen pidetään erinomaisina ja toiseksi mainitut voivat synnyttää uusia tieteellisiä läpimurtoja.

Risto Ilmoniemi, Aalto-yliopisto. Professori Ilmoniemen (s. 1954) tutkimusala on lääketieteellinen tekniikka. Ilmoniemi on Aalto-yliopiston Lääketieteellisen tekniikan ja laskennallisen tieteen laitoksen professori ja laitoksen johtaja. Hän on myös MEG- ja TMS-tekniikkojen johtavia asiantuntijoita maailmassa. Vuoden 2012 alussa alkavan akatemiaprofessuurinsa aikana hän lähtee kehittämään aivan uusia aivokuvantamismenetelmiä, joista kunnianhimoisin on yhtäaikainen MEG ja MRI (magnetic resonance imaging) -kuvaus. Muut aivokuvantamismenetelmät ovat monikanavainen TMS, hybriditekniikat mm. infrapunaspektroskopiaa käyttäen (NIRS) sekä MRI-ohjattu korkeatehoinen ja fokusoitu ultraäänitekniikka (HIFU), jota voidaan käyttää verettömään aivokirurgiaan.

Väiteltynään tohtoriksi Teknillisessä korkeakoulussa Ilmoniemi siirtyi post-doc-tutkijaksi Yhdysvaltoihin vuosiksi 1985–1987, jonka jälkeen hän palasi TKK:n Kylmälaboratorioon yliassistentiksi. Tänä aikana laboratoriossa tehtiin professori Olli Lounasmaan johdolla käänteentekevää tutkimustyötä uuden MEG (magnetoencefalografia)-tekniikan kehittämiseksi. Laboratorio nousi maailmanmaineeseen, ja Ilmoniemi oli vahvasti kehitystyössä mukana. Vuonna 1994 hänet nimitettiin Helsingin yliopiston keskussairaalan BioMag-laboratorion johtajaksi. HYKSistä hän siirtyi yksityiselle puolelle perustamansa spin-off-yhtiön Nexstim toimitusjohtajaksi. Yhtiö keskittyi kaupallistamaan Ilmoniemen johdolla kehitettyä TMS (transcranial magnetic stimulation) -järjestelmää. Yhtiö sai tasavallan presidentin Innosuomi-palkinnon vuonna 2004 ja Euroopan IST-palkinnon vuonna 2006. Ilmoniemi palasi TKK:lle teknillisen fysiikan professoriksi syyskuussa 2006 mukanaan arvokasta teollisuuskokemusta.

Ilmoniemen akatemiaprofessorikauden hanke arvioidaan innovatiiviseksi, pioneeriluontoiseksi, monitieteelliseksi ja tieteellisesti erittäin haasteelliseksi. Hankkeen yhteiskunnallinen vaikuttavuus on ilmeinen. Tutkimus raivaa tietä uusille tehokkaille menetelmille useiden vaikeiden sairauksien diagnoosissa ja hoidossa, kuten kasvaimet, halvaus, epilepsia, Parkinsonin tauti, masennus tai tinnitus. Tutkimuksella on selvää teollista arvoa kun tavoitteena on kehittää uusia kaupallistettavia

instrumentteja. Myös terveyden ja hyvinvoinnin huippuosaamisen keskittymä SalWe Oy kannattaa Ilmoniemen hanketta.

Howard Jacobs, Tampereen yliopisto. Akatemiaprofessori Jacobsin (s. 1955) tutkimusala on solu- ja molekyylibiologia. Jacobs kuuluu maailman arvostetuimpiin ja luovimpiin tutkijoihin mitokondriotutkimuksen alalla. Hän on yksi harvoista Suomessa vaikuttavista kansainvälisistä ja tunnetuista huippututkijoista. Jacobsin johtama tutkimustyö muodostaa tärkeän yhteyden perustutkimuksen ja soveltavan kliinisen tutkimuksen välille, sillä perustutkimuksesta saatua tietoa voidaan hyödyntää niin mitokondriotaudeista kärsivien potilaiden hoidossa kuin myös monen ikääntymiseen liittyvään sairauden hoidossa.

Jatketulla akatemiaprofessorikaudellaan Jacobsin tavoitteena on lisätä perustietoa mitokondrioiden toiminnasta sekä selvittää laaja-alaisesti toiminnan häiriöiden molekyyllisiä ja fysiologisia taustoja. Häiriöt mitokondrioiden toiminnassa ovat monien sairauksien taustalla. Näihin kuuluvat monet harvinaiset mitokondriotaudit (mm. erilaiset neurologiset oireyhtymät), mutta häiriöt mitokondrioiden toiminnassa liittyvät vahvasti myös ikääntymiseen sekä moneen yleiseen ja monitaustaiseen sairauteen, kuten Alzheimerin ja Parkinsonin tauteihin, sydän- ja verisuonitauteihin sekä syöpään. Jacobsin tutkimustyön tuloksia voidaan tulevaisuudessa hyödyntää näiden tautien hoidoissa ja siksi työn merkitystä kansanterveyden näkökulmasta pidetään huomattavana.

Jacobs käyttää tutkimuksessaan hedelmäkärpäsmallia. Tutkimuskysymyksiä lähestytään niin ravitsemustieteen, genetiikan kuin farmasiankin näkökulmista. Yhdistämällä näitä tuloksia tutkimuksessa Jacobs ryhmineen etsii uusia keinoja ravintoaineiden vaikutusten analysoimiseen sekä mitokondrioiden stressivastineessa tarvittavien signaalintireittien tunnistamiseen. Lisäksi tavoitteena on tunnistaa uusia tekijöitä, jotka vaikuttavat mitokondrioiden genomien ylläpitoon ja DNA-sekvenssin säilyttämiseen. Pyrkimyksenä on tunnistaa uusien lääkeaineiden kohdemolekyylejä.

Jacobs suoritti filosofian tohtorin tutkinnon Glasgowin yliopistossa vuonna 1981. Vuosina 1981–1983 hän työskenteli post doc-tutkijana Kaliforniassa, jonka jälkeen hän palasi Glasgowin yliopistoon. Vuodesta 1996 alkaen hän on toiminut molekyylibiologian professorina Tampereen yliopistolla ja vuodesta 2006 akatemiaprofessorina. Jacobs johtaa Tampereella Mitokondriotautien ja ikääntymisen huippuyksikköä.

Martti Koskenniemi, Helsingin yliopisto. Professori Koskenniemen (s. 1953) tutkimusala on oikeustiede. Koskenniemi on johtavia tutkijoita maailmassa kansainvälisen oikeuden alalla. Hänen tutkimuksensa ovat innoittaneet kansainvälisen oikeuden tutkijasukupolvia ja muuttaneet tapaa, jolla kansainvälistä oikeutta opetetaan ja tutkitaan. Koskenniemi on toiminut Erik Castrén – instituutin johtajana vuodesta 1997 lukien. Hän oli akatemiaprofessorina vuosina 2005–2010.

Koskenniemen tutkimustoiminta kohdistuu kansainväliseen oikeuteen ja sen aseman uudelleenajatteluun maailmanhistoriassa. Akatemiaprofessorikautenaan hän tutkii kansainvälisen

oikeuden historian niitä ajanjaksoja, joiden tutkimus on vakavasti laiminlyöty. Koskenniemen tutkimussuunnitelma kytkee kansainvälisen oikeuden poikkeuksellisella tavalla aatehistoriaan, mitä pidetään uraauurtavana näkökulmana. Hänen tavoitteenaan on tuottaa ensimmäinen kansainvälisen oikeuden aatehistoria. Tutkimuksen uskotaan syventävän ymmärrystä kansainvälisestä oikeudesta ja sen kytkeytymisestä nationalismiin, rasismiin ja kapitalismin historioihin. Tutkimus tuo yhteen tutkijoita eri tieteenaloilta eri maista.

Koskenniemen julkaisutuotanto on laaja: 236 nimikettä. Hänen maineensa vakiintui vuonna 1989 julkaistun monografian *From Apology to Utopia: The Structure of International Legal Argument* ja useiden sitä seuranneiden artikkeleiden perusteella. Ne ovat kehittäneet tutkimusalaa kansainvälisesti. Hänen viimeisin teoksensa *The Gentle Civilizer of Nations: The Rise and Fall of International Law 1870-1960* aiheutti käänteen kansainvälisen oikeuden tutkimuksessa. Molemmat teokset ovat laajimmin lainattua ja keskusteltua kansainvälisen oikeuden kirjallisuutta. Painossa olevat julkaisut *The politics of International Law* ja *The Cambridge Companion to International Law* tuovat merkittävän lisän Koskenniemen julkaisutuotantoon.

Koskenniemi jatkaa akatemiaprofessorina aktiivisena opettajana ja tutkijankouluttajana. Hän on omistautunut uuden tutkijasukupolven kasvattamiseen ja pitää kansainvälisiä kursseja tutkijankoulutettaville. Hänellä on ohjauksessaan 16 jatko-opiskelijaa.

Olli Raitakari, Turun yliopisto. Professori Raitakarin (s. 1963) tutkimusala on kliininen lääketiede. Raitakari on kansainvälisesti hyvin arvostettu asiantuntija omalla alallaan. Hänellä on erinomaiset lähtökohdat johtaa kansainvälisen I3C-konsortion (lasten sydän- ja verisuonitautien tutkittavien ryhmä, International Childhood Cardiovascular Cohort) pyrkimystä yhdistää neljän maailman suurimman pitkittäistutkimuksen aineistoja sydän- ja verisuonitautien riskitekijöistä. Tätä kautta saadaan ainutlaatuinen suomalainen tutkimusaineisto maailmanlaajuiseen käyttöön sekä edesautetaan yhden suurimman kansansairauden ehkäisyä. Raitakarin tutkimuksella uskotaan olevan merkittävät vaikutukset yhteiskunnalle.

Sydän- ja verisuonitaudit aiheuttavat vajaan puolet työikäisten kuolemista Suomessa ja muodostavat erittäin merkittävän kansanterveydellisen ongelman niin Suomessa kuin maailmanlaajuisesti. Altistuminen sydän- ja verisuonitautien riskitekijöihin alkaa lapsuudessa. Elintapoihin ja ympäristöön liittyvät tekijät varhaislapsuudessa vaikuttavat merkittävästi aikuisilla moniin sydän- ja verisuonitauteihin altistaviin tekijöihin, kuten ylipainoon, metabooliseen oireyhtymään, tyypin 2 diabetekseen ja kohonneeseen verenpaineeseen.

Kohonneeseen riskiin sairastua sydän- ja verisuonitauteihin johtavat yksityiskohtaiset mekanismit ovat vielä suurelta osalta tuntemattomia. Akatemiaprofessorikaudellaan Raitakari yhdistää tietoja näiden tautien syntyyn vaikuttavista tekijöistä neljästä eri pitkittäistutkimuksesta Suomesta, Yhdysvalloista ja Australiasta. Nämä neljä aineistokokoelmaa edustavat maailman laajimpia ja parhaiten toteutettuja tutkimuksia alallaan. Aineistoja on kerätty yli 40 vuoden aikana koehenkilöiden lapsuudesta alkaen aikuisikään asti. Aineistojen yhdistäminen kansainvälisessä

i3Ckonsortiossa lisää siten merkittävästi mahdollisuutta löytää todisteita geeni- ja ympäristötekijöiden vaikutuksesta sydän- ja verisuonitautien syntyyn.

Raitakarin tutkimustyö perustuu ainutlaatuiseen suomalaiseen tutkimusaineistoon ja tuottaa uutta tietoa sydän- ja verisuonitautien taustatekijöistä sekä mahdollistaa ennaltaehkäisykehittämisen ja siitä seuraavat merkittävät vaikutukset yhteiskuntaan.

Raitakari on suorittanut lääketieteen tohtorin tutkinnon Turun yliopistossa vuonna 1995 ja kliinisen fysiologian erikoislääkäritutkinnon vuonna 1996. Hän on epidemiologian ja kliinisen fysiologian dosentti. Vuodesta 2007 alkaen hän on toiminut kardiiovaskulaarilääketieteen professorina Turun yliopistossa sekä samaisen yliopiston Sydäntutkimuskeskuksen johtajana. Vuodesta 2004 alkaen hän on toiminut myös johtavana ylilääkärinä Turun yliopistollisen keskussairaalan kliinisen fysiologian laitoksella ja apulaisjohtajana sairaalan PET-keskuksessa.

Riitta Salmelin, Aalto-yliopisto. Akatemiaprofessori Salmelinin (s. 1961) tutkimusala on systeeminen ja kognitiivinen neurotiede. Salmelinin asiantuntemus on poikkeuksellisen laaja ja kansainvälisesti vertaillen ainutlaatuinen. Hän on myös maailmankuulun Suomessa kehitetyn MEG-kuvantamismenetelmän asiantuntija. MEG on ei-invasiivinen kuvantamismenetelmä, jolla voidaan kuvata sekä terveitä että sairaita aivoja erilaisissa tehtävissä ja olosuhteissa. Suomalainen neurotieteen tutkijakunta on tämän tekniikan pätevimpiä asiantuntijoita maailmassa.

Salmelinin poikkitieteellinen tutkimussuunnitelma edustaa maailman ehdotonta huippututkimusta kognitiivisen neurotieteen alalla. Toisella akatemiaprofessorikaudella Salmelinin tutkimustyön uskotaan tuottavan urauurtavaa tietoa, jolla tulee olemaan laajat soveltamismahdollisuudet niin kielen tutkimuksessa kuin monella muullakin aivojen tutkimukseen liittyvällä alalla. Aivojen toiminnan tarkempi kuvaaminen ja parempi ymmärtäminen antavat uusia mahdollisuuksia aivosairauksien ja -vammojen hoitoon.

Aivoja kuvantamalla voi tutkia miten kieli on järjestynyt aivoissa. Eri kuvantamismenetelmät, kuten toiminnallinen aivoaktivaatioon liittyvän hapen kulutuksen paikantava magneettikuvaus (fMRI) ja aivoaktivaation etenemistä sen synnyttämän magneettikentän avulla seuraava magnetoenkefalografia (MEG), kuvaavat aivojen toimintaa eri näkökulmasta. Edellytys kuvantamisella tuotetun tiedon hyödyntämiselle kognition ja kielen tutkimuksessa on selvittää ensiksi, millaisia toimintoja kukin kuvantamismenetelmä havaitsee. Toiseksi, hyvin määritelty kuvantamistieto auttaa rakentamaan aivojen toimintaan perustuvia malleja siitä, millaisia toimintavaiheita tarvitaan lukemisessa sekä puheen kuuntelussa ja tuotossa. Näiden mallien pohjalta on tulevaisuudessa mahdollista tuottaa tieteellinen ennustava kehys kielen häiriöiden käsittelyyn. Nämä kaksi näkökulmaa ovat voimakkaasti yhteen kytkeytyneet ja Salmelinin poikkitieteellisessä projektissa haetaan vastauksia molempiin kysymyksiin.

Salmelin toimii Systeemisen neurotieteen ja aivokuvantamisen huippuyksikön varajohtajana. Hänen tutkimusprojektinsa kuuluu myös strategisen huippuosaamisen keskittymään (SHOK) terveyden ja hyvinvoinnin alalla.

Juha Sihvola, Jyväskylän yliopisto. Professori Sihvolan (s. 1957) tutkimusala on filosofia. Sihvola on tutkijasukupolvensa nimekkäin suomalainen antiikin filosofian ja kulttuurin teorian tutkija. Hänen asemansa on näkyvä ja tärkeä myös kansainvälisessä tiedeyhteisössä, sillä hän edustaa skandinaavista filosofian historian tutkimusta.

Sihvola toimi Helsingin yliopiston tutkijakollegiumin johtajana vuosina 2004–2009. Tällä hetkellä Sihvola on Jyväskylän yliopiston yleisen historian professori ja työskentelee myös Filosofisen psykologian, moraalin ja politiikan tutkimuksen huippuyksikön varajohtajana ja huippuyksikön Antiikin filosofia -ryhmän johtajana. Sihvola on työskennellyt tutkijana ja vierailevana luennoitsijana useissa eri maissa, mm. Japanissa, Italiassa, Isossa-Britanniassa ja Yhdysvalloissa.

Sihvolan tutkimus keskittyy antiikin moraalifilosofiaan ja sen historiaan. Ansioituneena kriittisenä historiantutkijana hän edustaa uutta tutkijapolvea, joka hakee avoimesti historian ja nykypäivän yhteyttä ja perustelee tällä tutkimuksensa tärkeyttä. Tätä voi pitää läpimurtona suomalaisessa antiikintutkimuksessa. Sihvolan ajattelussa mennyttä ja nykypäivää yhdistävä silta on erityisesti kansalaisen etiikka ja sen poliittiset ulottuvuudet niin kansallisessa kuin globaalissa asiayhteydessä.

Akatemiaprofessorikaudellaan Sihvola keskittyy suvaitsevuuksien ja moniarvoisuuden moraalipsykologiaan filosofian historiassa ja poliittisessa filosofiassa. Hän tutkii filosofisesti, aatehistoriallisesti ja vertailevasti niitä poliittisia periaatteita, joihin perustuvassa yhteiskunnassa uskonnoiltaan ja elämäntavuksiltaan erilaiset ihmiset voivat elää rauhanomaisesti ja toisiaan kunnioittaen. Kansainvälisessä hankkeessa selvitetään psykologisia oletuksia ja käsityksiä, jotka edistävät suvaitsevaisia asenteita. Tavoitteena on tuore näkökulma ja tutkimuksellisia läpimurtoja yhteiskuntafilosofian ja aatehistorian keskeisellä alueella.

Sihvolan tutkimustulosten arvioidaan olevan historian- että kulttuurintutkimuksen kannalta merkittäviä, urauurtavia ja vakuuttavia. Hänen tutkimussuunnitelmansa on ajankohtainen, sillä maailmassa on useita globaaleja kriisejä ja eri väestöryhmien siirtolaisuus on kasvamassa. Tutkimus antaa uutta historiallista ymmärrystä poliittisen filosofian keskusteluun ja sillä voi olla vaikutuksensa konflikteista käytävään keskusteluun.

Sihvola osallistuu aktiivisesti yhteiskunnalliseen keskusteluun. Hän on hyvin tuottelias julkaisija sekä etiikan että antiikin kreikkalaisen filosofian tutkimuksesta.

Lisätietoja: Suomen Akatemian pääjohtaja Markku Mattila, p. (09) 7748 8210 / 040 073 6603 ja ylijohtaja, tutkimus, **Riitta Mustonen**, p. (09) 7748 8220 / 040 72 46153 sekä biotieteiden ja ympäristön tutkimuksen yksiköstä yksikön johtaja **Laura Raaska** p. (09)7748 8336 / 050 563 8006 ja tiedeasiantuntija **Timo Sareneva**, p. (09) 7748 824 / 3040 771 5374; kulttuurin ja yhteiskunnan tutkimuksen yksiköstä yksikön johtaja **Pirjo Hiidenmaa** p. (09) 7748 8223 / 040 724 1613 ja johtava tiedeasiantuntija **Raija Matikainen** p. 040 776 9874; luonnontieteiden ja tekniikan

tutkimuksen yksiköstä yksikön johtaja **Susan Linko** p. 040 778 2796 ja johtava tiedeasiantuntija **Ritva Taurio** p. 040 147 1750; ja terveyden tutkimuksen yksiköstä yksikön johtaja **Mikael Fogelholm**, p. 050 526 1844 ja tiedeasiantuntija **Sara Illman**, p. 040 012 5236.

Suomen Akatemian viestintä
viestintäjohtaja Maj-Lis Tanner
p. (09) 7748 8347, 040 729 6736
maj-lis.tanner(at)aka.fi